

Nunc dimittis – nyní propouštíš svého služebníka: Mé oči viděly tvé spasení

Text: Lk 2,21-35

Tento příběh je pro mě jedním z neúžasnějších vánočních textů. Josef a Marie, přinesou své narozené dítě 8. den do chrámu k obřízce. Každý prvorozený chlapec byl tehdy zasvěcen Hospodinu. V chrámu se s nimi potká starý člověk, který se jmenuje Simeon (Šimon). Vezme do své náruče maličké dítě a modlí se zvláštními slovy, při kterých se přímo tají dech. „Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení, které jsi připravil přede všemi národy – světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael.“ (2,29-32).

Simeon drží v náruči maličké miminko a v modlitbě vyslovuje, že nyní ho už Pán propouští, protože viděl spásu. To není jen barvitý básnický obrat. Simeon čekal na Boží pomoc. Čekal „*potěšení Izraele*“ – a to je vyjádření, kterým se rozumělo splnění naděje pro Boží lid. V jeho prorocké modlitbě se objevují tři termíny: **Spasení, světlo a sláva**.

Přemýšlím nad tím, jak mohl Simeon poznat, že v přineseném dítěti je spása. V evangeliu to není zveřejněno. Pouze víme, že to byl člověk spravedlivý, čekal potěšení Izraele a Duch svatý byl s ním. Ti, kteří naslouchali prorokům tak viděli, že oběti zvířat a chrámová bohoslužba nemohou vyřešit vše v lidském životě. Také Simeon – zbožný člověk – čekal potěšení Izraele – splnění mesiášských nadějí. Simeon věděl, že už Abrahamovi bylo zaslíbeno, že Pán Bůh z jeho potomků vytvoří národ, který bude požehnaný. „*V tobě dojdou požehnání všechny čeledi země, všichni lidé*“.

Byla období, kdy Izrael ztrácel jistotu svého misijního poslání. Často přestával být lidem zvláštním a jednal jako ostatní pohanové národy kolem. Ale byli v něm lidé, kteří podobně jako Simeon čekali, že Hospodin znovu promluví. Simeon se dočkal! Jeho staré oči uviděly Boží jednání. Simeon rozpoznává, že to není „jen“ lidské dítě, ale že je to spása, která se inkarnovala, vtělila do dítěte narozeného tak, jako se rodí jiné děti. Už může zemřít, cítí, že ho Pán propouští, protože jeho život došel naplnění. Zahlédl Boží spásné jednání, které přichází prostřednictvím dítěte narozeného z Marie. Když člověk uvidí spásu, potom zahlédl to nejdůležitější ve svém životě.

Simeon nevidí spasení jinde, než v narozeném Ježíši. Jméno Ježíš – Jošua (Jehošua) – znamená **Bůh je spása**. To je svrchovaný Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův. On připravil v Ježíši spásu pro všechny národy.

Co dnes dělat se svými vinami a hříchy? Co s hříchem, který už nemůžeme napravit, odčinit? Co když jsme ublížili někomu, kdo zde už na zemi není? Co když jsme něco zanedbali ve výchově dítěte a dítě už vyrostlo a není šance to napravit? Co když jsme ublížili sami sobě? Především, jsme svým hříchem zarmoutili svého Pána a Boha. Důležité svědectví Simeona nám pomáhá rozpoznat a uvidět Boží spásu, která přišla na odpuštění hříchů. S Ježíšem je možné povstat k novému způsobu života a obnovit vztah se Stvořitelem. Simeon znal Písmo a Duch svatý byl s ním. Mohl se tak stát jedním z prvních svědků nového Božího spásného jednání v Mesiáši. Jeho oči viděly v Narozeném spásu a v jeho náruči na chvíli spočinul Spasitel světa.

Pavel Černý